

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו': "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק י"ב

קונטרס 642

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

והשלום ועיי"ש בד' קכ"ט ע"א כמה הפליגו שם כמה גדולים זכות הצדיקים שמחזירים רשעים בתשובה.

כן שמעתי מאדמו"ח ז"ל אשר ספר לו מוזלל"ה איך שפעם אחת נפגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש ר' איציקל מדראהאביטש ושאל רש"י ז"ל ר' איציקל איזה זכות ומצוה יש לו לבנו הרב הקדוש ר' מיכל המגיד משרים מזלאטשוב מה ששומע שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הנ"ל, והשיב לו ר' איציקל הנ"ל, איך שלומד תורה לשמה, ולא נתקרה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר לו עוד, שבנו הרבה לסגף את עצמו בתעניות וסגופים, וגם בה לא נתקרה דעתו הקדושה, ואמר לו עוד אשר הרבה בגמ"ח וצדקה, ופזר נתן לאביונים וכדומה, ועוד לא נתקרה דעתו שוב אמר לו שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה בעולם ובזה נחה וסקטה דעתו של רש"י ז"ל, ונחה דעתו הקדושה מה שמרעישים אתו כל הפמליא של מעלה ע"כ.

מובן כי מעשה כזאת לא יוכל לספר אשר עיני בשר לו ואף לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע לזולתו. יוכל לספר כזאת.

נו) כל הפמליא של מעלה מדברים מאלו שלומדים זהר הקדוש

מזה יכולים להבין איזה זכות גדול הוא לאלו שלומדים זה"ק, וכך הפמליא של מעלה מדברים מהם, שבזכותם נצולים כל עם ישראל מפל מיני גזרות קשות ורעות, ומקרבין הגאולה, שנזכה בקרוב לראותה.

מי שרוצה לזכות לכל זה יתקשר אלינו, לעזור להפיץ את שעורי הזוה"ק ויזכה לברכת הרשב"י הקדוש.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

משה רבנו והרשב"י אומרים: כי הזמר הקדוש הוא כמו תבת נח" שאלו שילמדו ינצלו מחבלי משיח.

והרמח"ל הקדוש אומר לנו: שרק בזה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת' למוד הזמר הקדוש, וזה לשונו

(ה) ספר הזוהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבוע ממלכותא: ובוזרה פרשת בהעלותך (חלק ג דף קגג), ואינון ערב רב רשיעיא, דיתקיים בהו בההוא זמנא, (דניאל יב ט) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים, יתלבנו אינון מארי משנה, ויצרפו אינון זרעא קדישא דשאר עמא, הדא הוא דכתב, (זכריה יג ט) וצרפתים בצרופ את הכסף, והרשיעו רשעים, אינון ערב רב. והמשכילים יבינו (דניאל ט) אינון מארי קבלה, (ביאור: ומה שכתוב בדניאל והמשכילים יבינו, אל הם בעלי הקבלה העוסקים בסודות התורה וכן לומדי הזוהר הקדוש) דאתמר בהון (שם פסוק ג) והמשכילים יזיהרו בזה הרקיע. אלין אינון דקא משתדלין בזה דא, דאקרי ספר הזוהר (ביאור: אלו הם שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזוהר, הן הלומדים בעצמם ובודאי המזכים לאחרים שילמדו), דאיהו פתיבת נח (ביאור: שהזוהר הקדוש נקרא תיבת נח שמציל מכל הפרעניות וכמו שתיבת נח רק מי שהאמין ניצל, כך רק מי שיאמין וילמד את הזוה"ק ינצל), דמתכנסין בה שנים מעיר, ושבוע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממלכותא. (ביאור: ולפעמים כשאין זכות בדור יהיו רק מעטים זוכי לכהן, דבהון (ביאור: שבאלו שזכו ללמוד בספר הזוהר) תקיים (שמות א) כל הבהן הילוד (ביאור: היינו כל הנשמות הנוולות מאימא קדישא, וכידוע שהלומד בוזה"ק מתדבק בנשמת הרשב"י וזכה על ידו לכהן) היאורה תשליכיהו. (ביאור: דורש את מילת היאורה מלשון אור השם) ודא אורה דספרא דא. (ביאור: וזהו האור של הספר הזה שזכו לראות באורו ולהיאגל על ידו) וכלא על סיבה דילן (ביאור: והכל הוא מסיבתך ומכוך לפי שאתה מתלבש בנשמות של תלמידי חכמים).

ברית רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נכרח להתבה הזאת וננצל ונמצא שברית רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזוהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמותין, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריתה קלית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שגאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו פי הלך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל"...

כל מי שיתדבק בזה הקדוש בורח מן הסטרא אחרא. וינצל מחבלי משיח והאמת, כי ספר הזוהר נשאר אחרינו (אחרי רשבי) ז"ע, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחריית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח.

וזה הגאולה העתידה לא תהיה עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו, ואשרי הזוכה בה" דברי השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזוהר היה עתיד להיות גנון וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחוננים, ובזכות העוסקים בוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגנייה ושבבתם איש אל אחותו וכו', כדי שזכות זה ינצלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן

רעיא מהימנא

רעיא מהימנא

בַּחֲבוּרָא הִקְדָּמוֹן, אָמַר הַרוּעָה הַנְּאָמָן, מִכָּאן נֹדַע אֵלּוּ דְבָרִים סְתוּמִים הֵם, וְצָרִיךְ לְפַתַּח אוֹתָם לְפָנֵי הַחֲכָרִים. אַבְרָהָם וַיִּצְחָק שֶׁתִּקְנֶה תַּפְלַת שְׁחָרִית וּמִנְחָה, נֶאֱמַר עֲלֵיהֶם, (ישעיה מח) אֵף יָדִי יִסְדָּה אַרְץ - זֶה יִצְחָק. וַיִּמְיֵנִי טַפְחָה שָׁמַיִם - זֶה אַבְרָהָם. שֶׁהַדְּרָגוֹת שֶׁלָּהֶם חֲסֵד וּפְחָד, שֶׁנֶּאֱמַר עֲלֵיהֶם (שם סב) נִשְׁבַּע ה' בְּיָמֵינוּ וּבְזֵרוּעַ עֲזוֹ. אֵלּוּ שְׁתֵּי זְרוּעוֹת הַמֶּלֶךְ, שֶׁהוּא יְהוָה, הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי. הַסֵּלַת שְׁלוֹ זוֹ הַשְׂכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה, הָאוֹר שְׁלוֹ, סֵלַת נְקִיָּה מִצְדוֹ בְּלִי גַם שֶׁל חֹשֶׁךְ וּבְלִי תַעֲרֻבַת חֹשֶׁךְ כָּלֵל. שֶׁכֵּף הֵם חֹשֶׁךְ עִם אוֹר, כְּמוֹ דִּגְן בְּפָנֵי מוֹץ וְתֵבֶן.

וּבְחֻטְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל מִתְעַרְבִים חֹשֶׁךְ וְאוֹר, וְכֵמוֹ שֶׁאֵדָם דָּשׁ תְּבוּאָה וּלְכַסּוֹף הוּא בּוֹרֵר אוֹתָהּ כְּבוֹרֵר אֶכֶל מִתּוֹךְ פְּסֻלַת - כִּף יִשְׂרָאֵל צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת בְּרוּחָם כְּאִשֶּׁר מִתְעַרְבֵב בְּהֵם חֹשֶׁךְ. וְסוּד הַדְּבָר - (תהלים נא) זְבַחֵי אֱלֹהִים רִיחַ נְשִׁבְרָה וְגו'. שֶׁכֵּכָף נִשְׁכָּר הַחֹשֶׁךְ, שֶׁהוּא יֵצֵר הָרַע, שֶׁמְכַסֶּה עַל הַרוּחַ כְּמוֹ מוֹץ שֶׁמְכַסֶּה עַל הַחֹטָה, אוֹ כְּמוֹ עֵנָן שֶׁמְכַסֶּה עַל הַשָּׁמֶשׁ וְלֹא מֵנִיחַ לוֹ לְהֵאִיר.

וּבִזְמַן שֶׁחֹשֶׁךְ, שֶׁהוּא יֵצֵר הָרַע, מְכַסֶּה עַל יֵצֵר הַטּוֹב, שֶׁהוּא אוֹר, הוּא כְּמִי שֶׁאֲסוּר בְּבֵית הָאֲסוּרִים שֶׁל יֵצֵר הָרַע. וְאֵף כִּף, כְּאִשֶּׁר יֵצֵר הַטּוֹב הוּא אֲסוּר בְּרִשׁוֹת יֵצֵר הָרַע, כִּף הֵם אֲסוּרִים הַחֲלִילִים שֶׁל יֵצֵר הַטּוֹב בְּרִשׁוֹת הַחֲלִילִים שֶׁל

יֵצֵר הָרַע. וּבִזְמַן שֶׁיִּשְׁבַּרְאֲדָם רוּחוֹ כָּל אִיבְרִיו לְפָנֵי יְהוָה, מַה כְּתוּב? (ישעיה מט) לֹא אִמַּר לְאֲסוּרִים צֹאוּ וּלְאִשֶּׁר בַּחֹשֶׁךְ הִגְלוּ.

אֲבָל הַשְׂכִּינָה הִיא סֵלַת נְקִיָּה, יְכוּל לְהַתְעַרְבֵב בָּהּ. הִיא כְּמוֹ גִּפְן שְׂאִינָה

וּבַחֲבוּרָא קִדְמָאָה, אָמַר רַעֲיָא מְהֵימְנָא, מַהִּיא אֲשֶׁתְּמוּדַע, הִנֵּי מִיִּלִּין סְתִימִין אֵינוּן, וְצָרִיךְ לְמַפְתַּח לֹון קָמִי חֲבָרִיָּא, אַבְרָהָם יִצְחָק דְּתִקְיֵנו שְׁחָרִית וּמִנְחָה, אֲתַמַּר עֲלֵיהֶו, (ישעיה מח) אֵף יָדִי יִסְדָּה אַרְץ, דָּא יִצְחָק. וַיִּמְיֵנִי טַפְחָה שָׁמַיִם, דָּא אַבְרָהָם דְּדִרְגִין דְּלֵהוּן חֲסֵד וּפְחָד. דָּאֲתַמַּר עֲלֵיהֶו (ישעיה סב) נִשְׁבַּע יְיָ בְּיָמֵינוּ, וּבְזֵרוּעַ עֲזוֹ, אֵינוּן תְּרִין דְּרוּעִין דְּמִלְכָא, דָּאִיהוּ יְהוָה, עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעֵיתָא. סֵלַת דִּילֵיה, דָּא שְׂכִינְתָא תַּתָּא, נְהוּרָא דִּילֵיה, סֵלַת נְקִיָּה מִסְטָרוֹ כְּלָא פְּגִימוֹ דְּחֹשׁוּכָא, וּכְלָא תַעֲרוּבַת חֹשׁוּכָא כָּלֵל. דְּהִכִּי אֵינוּן חֹשׁוּכִין עִם נְהוּרִין, כְּכַר קָדָם מוֹץ וְתֵבֶן.

וּבַחֻבְיָהוּן דִּישְׂרָאֵל, מִתְעַרְבִין חֹשׁוּכִין בְּנְהוּרִין, וּכְגוֹנוֹנָא דְדָשׁ בַּר נֶשׁ תְּבוּאָה, וּלְכַתֵּר אִיהוּ בּוֹרֵר לָהּ, כְּבוֹרֵר אוֹכֵל מִתּוֹךְ פְּסוּלַת. כִּף יִשְׂרָאֵל, צָרִיךְ לְמַעֲבַד בְּרוּחִיהוּן, כִּד אֲתַעַרְבֵב בְּהוּן חֹשׁוּכִין. וְרִזָּא דְמִלְכָּה, (תהלים נא) זְבַחֵי אֱלֹהִים רִיחַ נְשִׁבְרָה וְגו'. דְּבַהֲכִי אֲתַבֵּר חֹשׁוּכָא, דָּאִיהוּ יֵצֵר הָרַע, דְּמְכַסִּי עַל רוּחָא, כְּמוֹץ דְּמְכַסֶּה עַל חֹטָה. אוֹ כְּעֵנָן, דְּמְכַסֶּה עַל שְׁמֶשׁא, וְלֹא מֵנַח לֵיה לְאִנְהָרָא.

וּבִזְמַנִּין דְּחֹשֶׁךְ, דָּאִיהוּ יֵצֵר הָרַע, מְכַסֶּה עַל יֵצֵר הַטּוֹב, דָּאִיהוּ אוֹר. אִיהוּ כְּמֹאן דְּתַפִּיס בְּבֵית הָאֲסוּרִין דְּיֵצֵר הָרַע. וְאוֹף הִכִּי, כִּד יֵצֵר הַטּוֹב אִיהוּ תַפִּיס בְּרִשׁוֹ דְּיֵצֵר הָרַע, הִכִּי אֵינוּן תַפִּיסִין חֲטִילִין דְּיֵצֵר הַטּוֹב, בְּרִשׁוֹ דְּחֲטִילִין דְּיֵצֵר הָרַע. וּבִזְמַנָּא דִּיתְבַּר בַּר נֶשׁ רוּחִיה, בְּכָל אַבְרִין דִּילֵיה, קָדָם יְהוָה, מַה כְּתִיב. (ישעיה מט) לֹא אִמַּר לְאֲסוּרִים צֹאוּ וּלְאִשֶּׁר בַּחֹשֶׁךְ הִגְלוּ.

אֲבָל שְׂכִינְתָא אִיהִי סֵלַת נְקִיָּה, דְּלִית חֹשׁוּכָא וּקְבָלָא יְכִיל לְאֲתַעַרְבָא בָּהּ. אִיהִי כְּגַפְנוֹ, דְּלֹא מְקַבְּלָא

יֵצֵר הָרַע. וּבִזְמַן שֶׁיִּשְׁבַּרְאֲדָם רוּחוֹ כָּל אִיבְרִיו לְפָנֵי יְהוָה, מַה כְּתוּב? (ישעיה מט) לֹא אִמַּר לְאֲסוּרִים צֹאוּ וּלְאִשֶּׁר בַּחֹשֶׁךְ הִגְלוּ.

אֲבָל הַשְׂכִּינָה הִיא סֵלַת נְקִיָּה, שְׂאִין חֹשֶׁךְ וְאִפְלָה יְכוּל לְהַתְעַרְבֵב בָּהּ. הִיא כְּמוֹ גִּפְן שְׂאִינָה

מקבלת הרבכה ממין אחר שאינו מינה. וזו הסלת בין זרועות המלך היא יושבת, בלולה בשמן כתיבת. (ע"כ רעיא מהימנא).

זוהר

(ובחבור קדמון) בלולה בשמן כתיבת, בשמן - באותו שמן שנמשך ויוצא מלמעלה. אמר רבי שמעון, יפה אמרת. אבל מהו כתיבת? אלא סוד עליון הוא. שבינו שהוא שמן, מהו כתיבת? אלא רמז הוא שהוא רומז לשמש בנקבה, להמשיך אצלה שמן כתיבת כמו שראוי לה, לא היתה אלא כתיבת (אלא סוד עליון הוא. שהוא רומז להמשיך אצלה שמן כתיבת כמו שראוי לה), להוציא מזיתים, שהם אברי הגוף, ולהמשיך אותה המשכה מלמעלה בכל איבר ואיבר. (לא היה אלא כתיבת).

והצדיק הוא שפוטש פתישות, ומוציא מכל אותם איברים עליונים, שהם זיתים קדושים, שמן המשחה, בתשוקה שלמה לגבי הנקבה. ואם לא יכתש, לא יצא אותו השמן, אלא בלי תשוקת האיברים. ואותו שפע לא תהנה ממנו הנקבה, ולא יהיה כמו שראוי עד שתהיה בלולה ממנו מכל האיברים. ועל זה בלולה בשמן כתיבת, להנות ולהיות נזונה ממנו.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, מנורה הקדושה, כמה מתוקים דבריך. ודאי נאמר כאן בלולה בשמן כתיבת, ונאמר שם בתורה שבעל פה, בלולה במקרא, במשנה, בתלמוד. ועוד יש סוד שני, בלולה בשמן כתיבת - ודאי אין התורה היא בלולה אלא למי שסובל כמה יסורים בשבילה,

הרבכה ממין אחר, דלאו איהי מינה. והיא סלת בין דרועי מלפא איהי יתבא, בלולה בשמן כתיבת. (ע"כ רעיא מהימנא).

זוהר:

(ובחבורא קדמא) בלולה בשמן כתיבת, בשהוא שמן דנגיד ונפיק מלעילא. אמר רבי שמעון, יאות אמרת. אבל מאי כתיבת. אלא רזא עלאה איהו. דכיון דאיהו שמן, מאי כתיבת. אלא רמז הוא דקא רמיז לשמשא בנוקבא, לאנגדא לגבה שמן כתיבת כדקא יאות לה, לא הוי אלא כתיבת (כ"א אלא רזא עלאה הוא, דקא רמיז לאנגדא לגבה שמן כתיבת כדקא יאות לה), לאפקא מזיתים, דאינון שייפין דגופא, ולאמשכא ההוא נגידו מלעילא, בכל שייפא ושייפא. (לא הוי אלא כתיבת). וצדיק איהו דכתיש (דף רמ"ז ע"ב) כתישין, ואפיק מכל אינון שייפין עלאין, דאינון זיתין קדישין, ואי לא כתיש, לא יפוק ההוא משחא, אלא בלא תיאובתא דשייפין, וההוא נגידו, לא אתהני מגיה נוקבא, ולא הוי כדקא יאות, עד דתהא בלולה מגיה מכל שייפין. ועל דא בלולה בשמן כתיבת, לאתהנאה ולא תזנא מגיה. (אמר רעיא מהימנא).

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, כמה מתיקין מילך, ודאי אתמר הכא, בלולה בשמן כתיבת. ואתמר התם, באורייתא דבעל פה, בלולה במקרא, במשנה, בתלמוד. ועוד אית רזא תניינא, בלולה בשמן כתיבת. ודאי לאו אורייתא איהי בלולה. אלא למאן דסביל כמה מכתשין בגינה. כמה דאוקמוהי מארי מתניתין, דלית אורייתא מתקיימת, אלא במי שממית גרמיה עלה. ועוד אמרו,

כמו שפרשה בעלי המשנה, שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. ועוד אמרו, בזמן שאמה מכתת רגליך ממדינה למדינה, תזכה לראות פני שכינה.

ועוד בלולה בשמן פתית - זהו שמקיים פת במלח תאכל (יחזקאל ד) ומים במשורה תשתה. ועוד בלולה בשמן פתית - זהו שפתוב (ישעיה נג) והוא מחלל מפשענו מדבא מעונתינו. ועוד בלולה בשמן פתית - זה צדיק חי העולמים שמוסף טפות קדושות, שהן פרוורים פזיתים, מהמח העליון, שהם עשרון אחד כנגד י'. ושני עשרונים - י' י'. ושלושה עשרונים לפר - י' י' י'. והם - עשרון לכבש, ושני עשרונים לאיל, ושלושה עשרונים לפר.

יסוד הדבר אמרו בתעניות, אין טפה יורדת מלמעלה שאין עולות כנגדה טפלים. והם בסוד זה: והרמז שלהן כנגד שלושה מחין. אחד - מח הזכרון. שני - מח המחשבה. שלישי - מח הדמיון. הדמיון והזכרון עולים מן הלב. המחשבה יורדת על הלב, ומקבלים אותה עליהם כמלך, משום שהיא האדם, שהוא מחשבה, שרוכב ושולט על חיה שלישית, ויורדת עליה אצל שתי החיות, ופותחים כנפיהם לקבל אותה כמו נקוד חולם על צירי - נעשה סגולתא, וזה כתר עליון על חקמה ובינה.

עשרון ושני עשרונים רומזים לשלש חיות של המרכבה העליונה, שהן: גדלה, גבורה, תפארת. שלושה עשרונים רומזים לנצח, הוד, יסוד. מרכבת המשנה רביעית ההין - זו מלכות הקדושה, ה' רביעית משם יהו"ה, שהוא ארבע פני אדם. (ע"כ רעיא מהימנא).

(ובחבור קדמון).

זחר

רביעית ההין, רגל רביעית לפסא העליון, והיא עולה תמיד אצלו בכל יום ויום עד מחשבה עליונה שאין לה

בזמן שאמה מכתת רגליך ממדינה למדינה, תזכה לראות פני שכינה.

ועוד בלולה בשמן פתית, דא הוא דמקיים פת במלח תאכל, (יחזקאל ד) ומים במשורה תשתה. ועוד בלולה בשמן פתית, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נג) והוא מחלל מפשענו מדבא מעונתינו. ועוד בלולה בשמן פתית, דא צדיק חי עלמין, דנגיד טפין קדישין, דאינון פרוירין פזיתים, ממוחא עלאה, דאינון חד עשרון לקבל י'. ושני עשרונים, י' י'. ושלושה עשרונים לפר, י' י' י'. ואינון עשרון לכבש, וב' עשרונים לאיל, ושלושה עשרונים לפר.

ורוא דמלה אמרו בתעניות, אין טפה יורדת מלמעלה, שאין עולין כנגדה טפיים. ואינון ברוא דא ורמזו דילהון לקבל תלת מחין. חד מח הזכרון. תנינא מח המחשבה. תליתאה מח הדמיון. הדמיון והזכרון סלקין מן לפא המחשבית נחמא על לפא ומקבלין לה עליהו כמלכא, בגין דהאי אדם, דאיהו מחשבה, דרכיב ושליט על חיוא תליתאה ונחית עלה לגבי תרין חיוון ופתחין גדיפיהו לקבלא לה כגון חולם על צירי אתעביד סגולתא ודא כתר עליון על חקמה ובינה.

עשרון ושני עשרונים, רמזין לתלת חיון דמרכבתא עלאה. דאינון: גדלה, גבורה, תפארת. שלושה עשרונים, לנצח, הוד, יסוד. מרכבת המשנה רביעית ההין: דא מלכות קדישא, ה' רביעאה מן שם יהו"ה. דאיהו ארבע אנפי אדם. (ע"כ רעיא מהימנא). (ובחבורא קדמאה).

זחר:

רביעית ההין, רגלא רביעאה לכרסיא עלאה, ואיהו עולה תמיד

סוף, ומשום זה העולה באה על
הרהור הלב.

רעיא מהימנא

ובחבור קדמון אמר, רועה נאמן,
אותו טעם של זרקא היא אות יו"ד,
רביעית. אף כף בחיה ששמה אדם,
שארבע פנים שלה שהם יהו"ה,
מקף שופר הולף סגולתא. שלש
חיות שהן שנים עשר שבטאים. (ע"כ)

רעיא מהימנא.

זוהר

ובחבור קדמון, עולת תמיד היא
רגל רביעית לפסא העליון. זו עולה
תמיד בכל יום מאלו הימים ששת
ימי בראשית. בשבת - על אחד
שנים, כדי שיתוסף בה אור
ושלמות כמו שראוי, וזרי נתבאר.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, המלכות בשש
ספירות היא עולה תמיד אצל אות
ו' שאחונה בהן. בן י"ה, גנוז
בבינה. ובאלו ספירות מאלו השש
עולה אצלו? ביום השלישי, הנקרא
תפארת. שביום השבת נוספת עמו
נפש יתרה, שהיא בינה, ה' עליונה.
י' - אות בשבת, חכמה עליונה,
מלך מעטר בכתר, ומשום זה
בתפלת מוסף כתר יתנו לה.

ובראשי חדשיכם - וכי כמה
ראשים יש לה ללבנה? אלא הם
שתי נקודות פדגמת זה נקודה
תחתונה - הלבנה, שני ראשים
שלה אלו שתי נקודות שהן עליה
סגול. בראשונה היה כתר על שני
מלכים פדגמת זה, והיתה סגולתא.
ולבסוף שאמרה אי אפשר לשני
מלכים להשתמש בכתר אחד, אמר
לה הקדוש ברוך הוא: לכי ומעטי
את עצמך. ויורה לרגליהם של שני
מלכים כמו זה, וזהו נקוד סגול.
מה שהיתה סגולתא, חזרה להיות
סגול.

לגביה בכל יומא ויומא, עד מחשבתא
עלאה, דלית לה סוף. ובגין דא, עולה קא
אתיא על הרהור הלב.

רעיא מהימנא

ובחבורא קדמאה אמר, רעיא מהימנא, ההיא תגא
דזרקא, איהי יוד, רביעית. אוף הכי בחיה
דשמה אדם, דארבע אנפין דליה דאינון יהו"ה, מקף
שופר הולף סגולתא. תלת חיון, דאינון תריסר שבטין.

(ע"כ רעיא מהימנא).

זוהר:

ובחבורא קדמאה, עולת תמיד, איהי רגל
רביעאה לכרסאיא עלאה, דא
עולה תמיד בכל יום, מאינון יומין שית
דבראשית. בשבת על חד תרין, בגין דיתוסף
בה נהירו ושלמיא כדקא יאות, והא אתמר.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, מלכו בשית ספירן איהי עולה
תמיד לגבי ו', דאחיד בהון. בן י"ה, גנוז בבינה.
ובאן ספירה מאינון שית סליקת לגביה. ביומא
תליתאה, דאקרי תפארת. דביום השבת אתוסף עמיה
נפש יתרה, דאיהי בינה. ה' עלאה. י' אות בשבת,
חכמה עלאה. מלך מעוטר בכתר, ובגין דא, בתפלת
מוסף כתר יתנו לה.

ובראשי חדשיכם, וכי כמה רישין אית לה לסיהרא.
אלא אינון תרין נקודין, כגוונא דא, נקודה
תמאה סיהרא, תרין רישין דילה, תרין נקודין דאינון
עלה, סגול. כקדמיתא הוה כתר עלי תרי מלכין כגוונא
דא, ונות סגולתא. ולכתר דאמרת אי אפשר לשני
מלכים להשתמש בכתר אחד, אמר ליה הקדוש ברוך
הוא, לכי ומעטי את עצמך. ונחיתת לרגלוי דתרין
מלכים, כגוונא דא, והינון סגול, מה דנות סגולתא,
אתהדרת סגול.

יעקב ויוסף, דמתחדתי על סיהרא. ועל דא בעו לחדתא לה.

פריים בני בקר שנים, אלין אינון דאמרה סיהרא, דהיך ישתמשון בה פחדא, ואזעירת גרמה תחותיהו. ואיל אחד, דא איל דיצחק. וכי אברהם לאן אזיל. אלא בגין דאתער תמן עשו, אתפניש אברהם, דלא יחמי ליה, ומאן איהו שעיר דראש חדש. (תרי נוסחי) ובגין דזמין לאתערא תמן עשו דאיהו שעיר אתפניש אברהם, ולא אשתכח תמן, יצחק, אשתכח תמן, דרחימו דיליה לגביה, פחמרא על דורדייה. יעקב אשתכח תמן, לתברא אנפוי. יוסף דאיהו שור (ס"א שמן) דיליה, לגבי רחל.

בשבילה. אלא ראשי - שנים, בכל חדש וחדש, והם יעקב ויוסף שמתחדשים על הלכנה, ועל זה רצו לחדש אותה.

פריים בני בקר שנים - אלו הם שאמרה הלכנה איך לשתמשו בה כאחד, והמעוטה עצמה תחתיהם. ואיל אחד - זה אילו של יצחק. וכי אברהם להיכן הלך? אלא משום שהתעורר שם עשו, נאסף אברהם, שלא יראה אותו. ומי הוא? שעיר של ראש חדש. (שתי נוסחאות) ומשום שזמין להתעורר שם עשו, שהוא שעיר - נאסף אברהם ולא נמצא שם. יצחק נמצא שם, שהאכה שלו אצלו כגין על שמריו. יעקב נמצא שם לשבר פניו. יוסף הוא השור (שמן) שלו אצל רחל.

רעיא מהימנא

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, ודאי בני שנה אקריאו על שם חמה, (נ"א מלכות) אימא קדישא, דאתמר בה פני משה כפני חמה. (ס"א סיהרא דאקרי שנה דאית בה שנה יומין, כחושבון) שנה אית בה שס"ה יומין, כחושבון שס"ה לא תעשה. ואיהו על דא לשמאלא. אימא עלאה, סיהרא בימינא. אסורה ברתא לאבא דאיהו לימינא חסד. ואיהי כלילא מרמ"ח פקודין. אשתכח ו' עם אימא לשמאלא. ברתא עם אבא לימינא דחסד. (ואיהי כלילא מרמ"ח פקודין. אשתכח ו' עם אבא, ברתא עם אבא לימינא) ורזא דמלה, (משלי ג) בחכמה יסד ארץ. חכמה אבא. ארץ ברתא. כגון שמים דאיהו ברא, עם אימא דאיהו תבונה, והאי איהו יהו"ו, היות באמצע.

אמר הרועה הנאמן, ודאי בני שנה נקראים על שם החמה (מלכות), האם הקדושה, שנאמר בה פני משה כפני חמה. (הלכנה שנקראת שנה, שיש בה שנה ימים בחשבון) שנה יש בה שס"ה ימים, כחושבון שס"ה מצוות לא תעשה, ולכן הוא לשמאל. אמא עליונה - הלכנה בימין. אסורה הבת לאב, שהוא לימין, חסד. והיא כלולה מרמ"ח מצוות. נמצאת ו' עם אמא לשמאל. הבת עם האב לימין דחסד. (ודאי כלולה מרמ"ח מצוות. נמצאת ו' עם אמא, והבת עם האב לימין). וסוד הדבר - (משלי ג) בחכמה יסד ארץ. חכמה - אבא. ארץ - בת. כגון שמים - שהוא בן, עם אמא, שהיא תבונה. וזהו צרוף יהו"ו, היות באמצע. ועוד, ושעיר עזים אחד - שני שעירים הם, שנאמר עליהם (ויקרא טו) ולקח את שני השעירים וגו' גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. שעיר לה', בגלל מעוט הלכנה, והוא שעיר אחד ליהו"ה לחטאת. אחד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

טָלָא תִשְׁבַּח מִפִּי זָרְעוֹ

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקִּדוֹשׁ

מִנְקֵד
עִם לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ

וּבּו:
סֵפֶר הַזֹּהָר
זֹהָר תְּדִישׁ
תְּקוּנַי הַזֹּהָר

*

הַמְחַלֵּק
ל-960 קוּנְטְרָסִים
(ב-32 פְּרָכִים)

פְּרָךְ א' - חֵלֶק א'
קוּנְטְרָס מִסְפֵּר

1